

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Az első fokon eljáró **Fővárosi Törvényszék előtt 31.P.22.797/2015 szám** alatt folyamatban volt perben, a csatolt meghatalmazással igazolt ügyvédünk útján, azzal a kérelemmel fordulunk a T. Fővárosi Törvényszékhez, hogy jelen kérelmünk kapcsán, az ügyben keletkezett iratokat, a T. Alkotmánybírósághoz felterjeszteni szíveskedjék:

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. tv. 27. §. alapján, az alábbi

alkotmányjogi panasz

terjesztjük elő:

Kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Kúria Pfv.III.20.291/2018/7 számú, valamint a Fővárosi Ítéltábla 6.Pf.20.869/2017/8 számú és a Fővárosi Törvényszék 31.P.22.797/2015/106 számú ítéleteinek alaptörvény-ellenességét és Abtv. 43. §-nak megfelelően azokat semmisítse meg.

Kérelmünk indokolásaként az alábbiakat adjuk elő:

1.

Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei:

1/a. A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése:

FŐVÁROSI TÖRVÉNYSZÉK 64.	
FŐLAJSTROMSZÁM	KEZDŐIRATON:
Postán / Gyűjtőládába / Személyesen / E-mailen / Faxon	
Erkezett:	2019 JÚL 25.
INDÍTÁNY:	IV.
MELLÉKLET:	KÖZTÜK:
FŐLAJSTROMSZÁM:	22.797/15
UTÓIRATON:	

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/ 0 1 3 0 0 - 0 / 2019
Erkezett:	2019 AUG 06.
Indítvány:	1
Melléklet:	16 db
Kezelőiroda:	

Ingatlanok tulajdonosai vagyunk. Az utca és környéke kifejezetten zöldövezeti, azon belül is esztétikus, harmonikus, frekvenciált lakóövezet.

Ingatlanjaink forgalmi értéke a per megindításakor 30 és 143 millió forint között volt egyenként.

A Budapest, [redacted] szám alatti ház tetejére 2003. augusztus végén az I. rendű alperes, majd ugyanoda 2005. áprilisában a II. rendű alperes is felszerelt több tagból álló, egyenként 6 méter magas fémből készült mobiltelefon-átjátszó antennát. A két antennatoronyrendszer az említett kétszintes ház tetején működik azóta is, kb. 15 méter magasságban egymás mellett, amelyek több ok miatt is zavarunk bennünket szükségtelenül. A szürke színű, fémből készült átjátszó tornyok látványa teljesen idegen a szép kertvárosi környezetben, rontja a kilátásunkat és félelemkeltő is, mert bár az alperesek azt állítják, hogy ezen antennák sugárzása nem káros az egészségre, de erről most már a szakemberek, a tudósok véleménye is erősen megoszlik.

Ingatlanjaink a két antennatoronytól 20-80 méteres távolságon belül helyezkednek el, mindegyikünk ingatlanáról jól láthatók. Nagyobb szélben az antennák kellemetlen, sípoló hangot adnak és a melléjük telepített hűtő berendezés is zavaró hangot ad ki, ki- és be

kapcsoláskor pedig kattog. Az alperesek az antennatornyok létesítésével és működtetésével álláspontunk szerint kimerítették a régi Ptk. (1959. évi IV. tv.) 100. §-ban foglalt szükségtelen zavarás fogalmát és ezzel okozati összefüggésben ingatlanjaink forgalmi értéke jelentősen csökkent és ezen forgalmi értékcsökkenésben jelentkező kárunkat érvényesítettük a perben az alperesekkel szemben, mely keresetünk a Fővárosi Törvényszékhez 2008.május 16-án érkezett.

A Fővárosi Törvényszék 2014. október 21-én kelt 34.P.22.571/2008/144 sorszám alatt hozott ítéletet, amelyben az I. rendű alperest módosított keresetünknek megfelelően kötelezte valamennyi felperes javára különböző összegű kártérítés megfizetésére, míg a II. rendű alperessel szemben a kereseteket elutasította. Az elsőfokú bíróság a perben kirendelt [REDACTED] igazságügyi ingatlanforgalmi szakértő szakvéleménye alapján állapította meg az I. rendű alperes által okozott szükségtelen zavarást, annak tényét és az okozott értékcsökkenést, mint a kár mértékét. [REDACTED] villamosmérnök igazságügyi hírközlési szakértő szakvéleményét elfogadva pedig megállapította, hogy az I. rendű alperesnek lett volna arra lehetősége, hogy más műszaki megoldás választásával a felperesek szükségtelen zavarásának elkerülésével telepítse antennáit, illetve bázisállomását. Elfogadva a szakértői véleményt megállapította, hogy megoldás lehetett volna az antennák átcsoportosítása, több helyszínre telepítése, illetve elhelyezése azzal, hogy egy épületre kevesebb antennát kellett volna telepíteni, amit jobban el lehetett volna rejteni, illetve álcázni. Megállapította a bíróság, hogy az ezzel együtt járó többletköltségeket a szolgáltatónak vállalnia kell és ez nem mentesítheti őt a felelősség alól.

Az elsőfokú bíróság a II. rendű alperessel szemben a keresetünket azzal az indokolással utasította el, hogy az Elektronikus Hírközlésről szóló 2003. évi C. tv. (EHT) 2013. július 5. napjától hatályos 96. §. (4) bekezdése szerint a mobilrádiótelefon szolgáltatást nyújtó szükséges antennák, antenaszerkezetek és azokhoz tartozó műtárgyak elhelyezése és működtetése során bekövetkező zavarás a környezetvédelmi, közegészségügyi, közbiztonsági és építésügyi jogszabályok által megszabott határértékek betartása esetén nem minősül a Ptk-ban meghatározott szükségtelen zavarásnak. Mivel az EHT. 2004. január 01-jén lépett hatályba, erre figyelemmel a bíróság megállapította, hogy a II. rendű alperes által megvalósított 2005-ös telepítésre, ennek rendelkezéseit alkalmazni kell. A bíróság úgy ítélte meg, hogy ezen jogszabály módosítás folytán a szükségtelen zavarás az I. rendű alperes terhére nem állapítható meg.

Felperesek az elsőfokú ítélettel szemben fellebbezést nyújtottunk be, a keresetünket a II. rendű alperessel szemben elutasított rész tekintetében arra hivatkozással, hogy az elsőfokú bíróság téves jogszabály értelmezést alkalmazott, mivel az Alkotmánybíróság a Magyar Közlöny 2014. évi 51. számában közzétett 10/1014.(IV.4.) AB határozatával az Elektronikus Hírközlésről szóló 2003. évi C. tv. 163/F. §.-át megsemmisítette, megállapítva azt, hogy az alaptörvény ellenes. Megállapította az Alkotmánybíróság azt is, hogy az idézett, illetve megsemmisített rendelkezés a jogerősen még le nem zárt ügyekben nem alkalmazható. Az Alkotmánybíróság az EHT. 163/F. §-át azért semmisítette meg, mert az minden kétséget kizáróan visszaható hatályú jogalkotásnak minősül. Az elsőfokú bíróság 2014. október 21-én hozott ítéletében, ez alapján egy hatályban nem lévő rendelkezésre alapította ítéletét.

Az ügyben másodfokon eljáró Fővárosi Ítéltábla 6.Pf.20.033/2015/7 sorszámú 2015. május 28-án kelt végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot a per újratárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. A másodfokú bíróság megállapította, hogy a fellebbezésünkben megalapozottan hivatkoztunk arra, hogy az EHT. 163/F. 96.§. (4) bekezdése a perben nem volt alkalmazható, az Alkotmánybíróság

10/2014.(IV.4.) számú határozatára tekintettel. A másodfokú bíróság ugyanakkor aggályosnak tartotta a perben beszerzett ingatlanforgalmi és távközlési szakértői véleményt is és annak kiegészítését rendelte el az új eljárásban. Az új elsőfokú eljárás a Fővárosi Törvényszéken 31.P.22797/2015 számon folytatódott. Az új eljárásban [REDAKT] távközlési szakértő fenntartotta az alapeljárásban adott szakértői véleményét és ugyanígy nyilatkozott [REDAKT] gazdaságügyi ingatlanforgalmi szakértő is. A bíróság egy másik ingatlanforgalmi szakértőt rendelt ki, [REDAKT] személyében. [REDAKT] gazdaságügyi ingatlanforgalmi szakértő is megállapította, hogy az alperesek bázisállomásai a felperesek részére szükségtelen zavaró hatást valósítanak meg és kívülálló, és potenciális vásárlók vonatkozásában is a bázisállomások tájidegensége, illetve az antennák sugárzásától való félelem zavaró és az esetleges vásárlástól eltántorító hatású lehet. Míg azonban más szakértők a Kúria és a Legfelsőbb Bíróság több tucat döntésében helybenhagyott és alkalmazandónak minősített módszerrel szemben, ahol szükségtelen zavarás megvalósulása esetén az ingatlanokban bekövetkezett értékcsökkenést az ingatlanforgalmi szakértő szakmai tapasztalatai alapján becsléssel állapította meg, addig [REDAKT] szakértő erre nem volt hajlandó, mert az ő álláspontja szerint az értékcsökkenés csak akkor állapítható meg, ha az a konkrét adásvételi szerződésekkel kimutatható. Az alpereseknek a perbeli bázisállomásai körül csak csekély számú ingatlanból látszanak a sugárzó antennák és ezen a kis területen olyan csekély az ingatlanforgalom, hogy a szakértő szerint abból statisztikai következtetés nem volt levonható.

[REDAKT] ingatlanforgalmi szakértő ezt követően konkrét címeket, adatokat kért a mobilszolgáltatóktól a perbeli bázisállomások körüli területekre, hasonló, budai kerületekre vonatkozóan. A mobilszolgáltatók az átadott adatokat titkosnak [REDAKT] azokat, sem a felperesek, sem jogi képviselőik nem ismerhették meg [REDAKT] szakértő a szakvéleményében ezeket az adatokat, csak konkrétan be nem azonosítható módon feldolgozva jelentette meg. Az eljáró bíróságok a felperesei képviselő kifejezett kérésére sem engedték meg a mobilszolgáltatók által átadott adatok megtekintését, úgy hogy a bíróság végzést sem hozott ezen az alperesek által titkosnak minősített adatok vonatkozásában, a felperesek kérését indokok nélkül figyelmen kívül hagyta.

[REDAKT] szakértő módszere elvileg az lett volna, hogy a mobilszolgáltatók által konkrétan megjelölt nagyszámú bázisállomás körül megvizsgálta volna az ingatlanokat és ezeket az adatokat összevetette volna olyan ingatlanadatokkal, amelyek környezetében nincsenek mobilátjátszó állomások. Ezen érték összehasonlításból kívánt következtetést levonni arra, hogy amennyiben értékcsökkenés a mobilátjátszókkal terhelt ingatlanok vonatkozásában kimutatható, úgy az a felperesek esetében is fennáll, míg ha az általa vizsgált többi mobil átjátszóállomás környezetében az ingatlanoknál az értékcsökkenés nem kimutatható, abban az esetben ilyen értékcsökkenés a felperesi ingatlanok esetében sincs.

Mivel a felperesek a szakértő részéről [REDAKT] adatokat, helyszíneket nem kaphatták meg, így azokat ellenőrizni nem tudták, de [REDAKT] szakértő szakvéleményében is csak egy igen nehezen követhető, bonyolult levezetés, mellette ismertetés van ezzel kapcsolatban, amely önmagában is súlyos ellentmondásokat hordoz. Így a 2016. november 12-én kelt „Az alapszakvéleménnyel együtt egységes szerkezetbe foglalt kiegészítő szakértői vélemény” elnevezésű véleményében a 17. oldal utolsó bekezdésében megjegyzi, hogy az Ingatlan CD nevű kiadvány csak utcák szerinti adatokat tartalmaz, ezért ez alapján az álláspontja szerint csak megközelítő eredmény várható. A 20. oldal utolsó két bekezdésében megismétli, hogy az átadott gépi adatok alapján pontosabb elemzés nem végezhető el, mert az átmenő utcák adatai nem használhatóak fel. Nem tudható ugyanis, hogy az utca mely részére vonatkoznak, így azt sem, hogy azok a térképes mellékletek alapján bemutatott körzeten kívül- vagy belül

helyezkednek el. A 26. oldal utolsó bekezdésében a szakértő megjegyzi, hogy „Az elemzés viszont azért bír mégis némi bizonyító erővel, mert a nagy számok törvénye alapján okkal feltételezhetjük, hogy nagy mennyiségű adatok esetében a szélsőségek nivellálódnak. Ezek a szélsőségek pedig abból adódhatnak, hogy gyakorlatilag semmilyen paraméter nem ismert. A legnagyobb baj azonban az, hogy más adatbázis viszont nem létezik.”

E szakértői vélemény 28. oldal 3. bekezdésében fogalmazza meg a szakértő azt a döntő információt, amely a felperesek álláspontja szerint egyértelműen használhatatlanná és nyilvánvalóan alaptalanná teszi a perben a szakvéleményt: „Hozzá kell tenni azonban, hogy a szolgáltató által részemre megküldött adatoknál nem került feltüntetésre az adott terület antennájának pontos helye, így a látványbeli egyezőséget vagy különbséget nem tudom összevetni a perbeli esettel.”

██████████ szakértő tehát úgy vizsgált meg nagy számú, állítása szerint 3000 ingatlant és vont le ezekből következtetést a perbeli, felperesi ingatlanokra, hogy a 3000 ingatlan esetében azt sem tudta, hogy azok közül, melyik, milyen távolságra, milyen láthatóságra helyezkedik el az egyes szolgáltatók bázisállomásaitól, hiszen azok pontos helyét nem tudta.

A szakértő egyébként a felperesek által megjelölt szükségtelenül zavaró körülményeket, így az alperesek bázisállomásainak tájidegenségét, kilátáselvonását, az általuk kibocsátott sugárzó hatástól való egészségügyi félelmet, azok hűtőberendezései által kibocsátott zajt, megállapította, de ennek hatását ellentétben a több száz hasonló ügyben eljáró ingatlanforgalmi szakértővel, nem ingatlanforgalmi értékcsökkenésnek, hanem „negatív értékcsökkenési érzet”-nek minősítette, amely álláspontja szerint kizárólag, az ott lakó és viszonyítási alappal rendelkező tulajdonosoknál alakulhat ki.

A 2017. március 08. napján megtartott tárgyaláson, a 31.P.22.797/2015/96 számú jegyzőkönyvben szerepel ██████████ szakértő szóbeli szakértői vélemény kiegészítése. A 3. oldal 3. bekezdésben, így folytatódik: „A bentlakóknál jelentkezett az értékcsökkenési érzet, de nyilván azoknál is mutatkozik értékcsökkenési érzet, akik vevőként jelentkeznek a felperesi ingatlanokra, de ennek értéke másként nem határozható meg, csak becsléssel, és ez nem nevezhető ingatlanforgalmi értékcsökkenésnek, ezért neveztem egyéni értékcsökkenési érzetnek, ami szakértői becslésen alapul, amit vállalni tudok. Egzakt ingatlanforgalmi értékcsökkenést csak akkor tudok megállapítani, ha az statisztikai módszerekkel is alátámasztható.” A szakértő szerint a nem-eladásokból és nem- vételekből nem lehet következtetést levonni szakértőként.

A szakértő tehát elismeri, hogy a felpereseket szükségtelenül zavaró körülmények a potenciális vevők részére is zavarásként jelentkeznek és számukra is ez értékcsökkenő tényező, de mivel ez statisztikai konkrét adásvételi szerződésekben nem mutatható ki, ezért a szakértő úgy tekinti, hogy ez az értékcsökkenés nem létezik, mert ő a becslést nem nevezi szakértői módszernek. Ez, mint említettünk teljesen ellentétben áll más ingatlanforgalmi szakértők, de a Legfelsőbb Bíróság és a Kúria nagy számú közzétett ítéletével is, valamint a 13/2014 számú PED-ben foglaltakkal is. Az idézett jegyzőkönyv második oldal utolsó két bekezdésében a szakértő ismételten elismeri azt is, hogy az általa az összehasonlítás alapjául szolgáló ingatlanok esetében, hogy hol és milyen antenna vagy torony volt elhelyezve, az háztetőn vagy külön önállóan 20-30-40 méteres magasságú torony volt-e nem tudta egyáltalán.

A fentiek alapján nyilvánvaló, hogy [REDACTED] ingatlanforgalmi szakértő szakvéleménye az ítélezés alapjául nem szolgálhatott volna, de ennek ellenére azt a bíróságok elfogadták, ráadásul úgy, hogy az alperesek általuk titkosnak minősített adatokat adtak át a szakértőnek, melyeket a felperesek nem ismerhettek meg.

Az alperesek felelősség alóli kimentésének körében a bíróságnak azt kellett vizsgálnia, hogy az alperesek a perbeli átjátszó állomásokat helyezhették volna-e máshová is vagy kizárólag csak az adott helyen, az adott módon voltak azok elhelyezhetőek. E kérdés vizsgálata körében került sor [REDACTED] igazságügyi hírközlési szakértő szakvéleményének beszerzésére, akinek szakértői véleményét a bíróságok álláspontunk szerint szintén nem megfelelően értelmezték, illetve annak megállapításait a jogi következtetések levonásánál nem vették figyelembe.

A szakértő ugyanis megállapította a 2014. április 25-én kelt szakértői véleményének 15. oldalán, hogy az alperesek által a felperesi ingatlanok közvetlen közelébe telepített bázisállomások telepítéskor nem tartották be a kötelező védelmi távolságot ami jogszabálysértő.

A szakértő az említett szakvélemény 17. oldal utolsó mondatában a kérdésre válaszolva, hogy a szükséges besugárzási területet milyen másik helyszínről lehetne ellátni a további bázisállomás elhelyezésének függvényében, egyértelműen azt a választ adja, hogy „Arra van lehetőség, hogy több helyszínről történjen a célterületek besugárzása.” A további kérdésekre adott válaszaiban a 18. oldalon azt is rögzíti a szakértő, hogy „A Jószerencse utcai ingatlanok főként családi házakból állnak, ebben a környezetben csak álcázással lehetne olyan telepítést végezni, hogy az ott lakókat kevésbé zavarják az antennák. A zavarást egyrészt a látványban, másrészt az antennák által kibocsátott elektromágneses sugárzástól való félelmen áll.”

A szakvélemény 19. oldal 2. bekezdésében is határozott álláspontot közöl a szakértő: „Ebben a környezetben MEGOLDÁS lehetne az antennák átcsoportosítása, több helyszínre lehetne antennát elhelyezni, egy épületre kevesebb antennát kellene telepíteni, amit jobban el lehetne rejteni.”

A szakvélemény 21. oldalán az összefoglalásban a szakértő ismételten megerősíti, hogy „A bázisállomás olyan területekre sugároz, amely területek lefedettsége más helyszínekről csak az antennák szétválasztásával biztosítható.”

A szakértői véleményből az is kiderült, hogy az antennák szétválasztásának semmilyen műszaki akadálya nincs, csupán költség többletet okozna az alpereseknek. Az álcázásra pedig már begyakorolt technikák állnak rendelkezésre. A szakértői vélemény a 16. oldalon található térképen konkrétan fel is tüntette az antennák lehetséges alternatív helyszíneit. A fentiekből álláspontunk szerint egyértelműen az következik, hogy az alpereseknek volt lehetősége máshová is telepíteni az antennákat, azt tehát a felperesi ingatlanok zavarása nélkül is megoldható lett volna, ennek ellenére a perben született első és másodfokú, valamint a felülvizsgálati ítélet is [REDACTED] szakértői véleményét úgy értelmezte, hogy nincsen az alperesek számára, illetve nem volt alternatív lehetőség az antennák máshol való elhelyezésére ezért kimentették magukat a felelősség alól.

A fentiek ellenére a Fővárosi Törvényszék 31.P.22.797/2015/106/I. számú 2017. május 10-én kelt ítéletével keresetünket mindkét alperessel szemben elutasította, bennünket perköltség fizetésére kötelezett. Az ítélet szerint a felperesek nem bizonyították, hogy az alperesek bázisállomásai miatt ingatlanjaikban értékcsökkenés következett volna be. A bíróság

elfogadta [redacted] szakértő szakvéleményét, illetve azt úgy értelmezte, hogy a szubjektív értékcsökkenési érzet kártérítési igényt nem alapoza meg, a kártérítés alapját csupán a szám adatokkal, összehasonlító ingatlanforgalmi adatokkal kimutatható értékcsökkenés alapoza meg. Az ítélet a 10. oldal utolsó bekezdésében azt írja, hogy a felperesek alaptalanul hivatkoztak [redacted] alapügyben eljáró szakértői véleményére, amely hiányos volta miatt a tényállás megállapítására nem alkalmas. Az ítélet azonban semmilyen indokolást nem tartalmaz arra vonatkozóan, hogy mik azok a hiányok, amelyek miatt [redacted] szakértő szakvéleménye hiányos és alaptalan lenne, különösen annak figyelembe vételével, hogy az ügyben első alkalommal hozott és hatályon kívül helyezett elsőfokú ítéletben azt a bíróság még elfogadta ítélezés alapjául.

A perben a felperesek által becsatolt [redacted] igazságügyi ingatlanforgalmi szakértő magánszakvéleményét pedig csupán azzal az indoklással vetette el az elsőfokú bíróság, hogy az szakértő becslés módszerével, összehasonlító ingatlanforgalmi adatok hiányában állapított meg értékcsökkenést.

Az alperesek kimentési felelőssége körében pedig a bíróság úgy értelmezte [redacted] hírközlési szakértő szakvéleményét, hogy az alperesek megfelelően igazolták, hogy a [redacted] alatti ingatlanon kívül, nem volt más olyan telepítési helyszín, műszaki megoldás, amelynek választása esetén egyáltalán nem, vagy csak lényegesen kisebb mértékű zavaró hatás keletkezett volna. Az ítélet a szakértői véleménnyel ellentétesen idézi azt az antennák más helyszínen, azok szétválasztásával történő elhelyezésével kapcsolatban, mert a szétválasztás kapcsán meg sem említi azt, hogy kevesebb antenna, kisebb zavarás jelentene és, hogy az úgy álcázható lenne, továbbá mindenféle adat hiányában állapítja meg azt, hogy az antennák szétválasztása esetén alkalmazandó helyszínek a felperesekével azonosnak minősülő lakóövezetbe lennének elhelyezve.

A fenti elsőfokú ítélettel szemben mindkét alperesre kiterjedően fellebbezést nyújtottunk be, melyben 15 oldalon keresztül részleteztük indokainkat.

- A tényállás hiányosságai
- Szükségtelen zavarás, az ingatlanforgalmi értékcsökkenés
- [redacted] igazságügyi hírközlési szakértő szakvéleménye és a kimentés kérdéskörében

Fellebbezésünkben azt kértük, hogy a másodfokú bíróság mindkét alperest a kereseti kérelmünknek megfelelően marasztalja megváltoztatva ezzel az elsőfokú ítéletet. A fellebbezésben részleteztük, hogy miért nem fogad [redacted] szakértő szakvéleménye és kifogásoltuk, hogy [redacted] szakvéleményei érdemi indokolás nélkül kerültek nyíltan kívül hagyásra, úgy, hogy e szakértői vélemények és a [redacted] éle szakértői vélemény ellentmondásai nem kerültek feloldásra. Részleteztük azt is, hogy az a körülmény, hogy a bázisállomások a jogszabályokban lévő védőtávolságot be nem tartva kerültek létesítésre a szükségtelen zavarást meghaladóan külön jogszabálysértést is megvalósítanak, melynek konzekvenciáit az elsőfokú bíróság szintén nem vonta le.

Kifogásoltuk, hogy a bíróság az alperesek által egyébként nem eljárászerűen üzleti titoknak minősített adatokat adott át a szakértőnek, melyek így nem voltak ellenőrizhetők, azokba betekintést a felperesek nem nyerhettek később sem. Az azonban a szakértői véleményből is megállapítható volt, hogy ezen adatokból a bázisállomások helye nem volt meghatározható,

így a szakértő a bázisállomások értékcsökkentő hatását úgy próbálta meg az ingatlanokkal kapcsolatban értékelni, hogy azt sem tudta melyik ingatlanból látható egyáltalán a bázisállomás.

Vitattuk azt is, hogy a perbelitől távolabb, akár több kilométerre lévő bázisállomások esetén esetlegesen megállapítható értékcsökkenés vagy annak hiánya releváns lenne a perbeli ingatlanokban bekövetkezett értékcsökkenés vonatkozásában. Ez ellentmond a logika alapvető szabályainak és az igen nagy számú hasonló ügyben született jogerős ítéletnek és a Kúria ítéleteinek, melyekben egyértelműen kimondásra került, hogy minden egyes esetet, minden egyes bázisállomást és az általa kifejtett értékcsökkentő hatást, külön-külön kell vizsgálni.

Rámutattunk továbbá arra, hogy [REDACTED] szakértő megállapításai önmagával is ellentétesek, hiszen miközben azt rögzíti, hogy a szakségtelen zavaró körülmények csak az ott lakó felperesek számára bírnak értékcsökkentő hatással, ugyanakkor más helyen elismeri, hogy ezek a zavaró hatások a potenciális vásárlók számára is értékcsökkentő hatással vagy a vásárlástól eltántorító hatással bírnak de értékcsökkenést ennek ellenére nem állapított meg.

Kifejtettük azt is, hogy az elsőfokú ítélet által indokolatlanul mellőzött [REDACTED] szakértő a Legfelsőbb Bíróság és Kúria vonatkozó gyakorlatának megfelelően nyilatkozott saját módszeréről és az objektív mérhető adatokból kiindulva határozta meg az egyes értékcsökkenéseket, az adott ingatlanoknál a szakértői becslés módszerével. [REDACTED] szakértő egyetértett a Kúria több tucat ügyben kifejtett azon álláspontjával, hogy az a körülmény, hogy az egyes ingatlanok értékcsökkenése a konkrét adásvételi szerződésekkel nem igazolható, attól még az értékcsökkenés fennáll.

Fellebbezésünkben részletesen levezettük azt is, hogy [REDACTED] gazdasági hírközlési szakértő szakvéleményének a kimentés körében történő értékelése is hibás, a szakvélemény valódi tartalmával ellentétes volt az elsőfokú bíróság részéről és ellentétes a Kúria a fellebbezésünkben is megjelölt ügyszámú ügyekben is kifejtett álláspontjával.

A másodfokon eljáró Fővárosi Ítélőtábla 2017. november 30-án kelt 6.Pf.20869/2017/8-II számú ítéletében az elsőfokú bíróság ítéletét a per fő tárgya tekintetében helybenhagyta.

Fellebbezési hivatkozásainkkal ellentétben a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és abból levont következtetéseivel, érdemi döntésével az Ítélőtábla is egyetért. Egyebeik között a másodfokú Bíróság szerint kellően indokolta az elsőfokú ítélet azt, hogy [REDACTED] szakértői véleményét miért nem fogadja el [REDACTED] szakértői véleményével szemben. A másodfokú bíróság szerint zavarás csak fizikailag, ténylegesen érzékelhető hatás lehet. Ilyenek a zaj, a rezgés, a szag, a fény és az árnyékolás, illetve az intimitásvesztés. Ezzel szemben felperesek álláspontja szerint a zavarást megvalósítja az antennák sugárzó hatásától, illetve az azzal kapcsolatos egészségügyi kockázatokkal összefüggő félelem is, független attól, hogy maga a sugárzás fizikailag érzékelhető-e. Más hasonló ügyekben a bíróságok és a szakértők is ilyen álláspontot képviselnek.

A másodfokú bíróság szerint továbbá az alperesek egyenként 3 db és 4 db, tehát összesen 7 db, egyenként 6 méteres magasságú antenna rúddal és rajta lévő sugárzó dobozzal felszerelt antenna rendszerek nem tájidegenek, az egyébként frekvenciált budai kertvárosi környezetben. A jogerős ítélet indokolása szerint ezek a birtoklást és használatot nem zavarják, azt pedig,

hogya a tulajdonos milyen küllemű berendezést lát az ingatlanról csak esztétikai kérdés, amely a polgári jog eszközeivel nem értékelhető, ezért nem bír jelentőséggel polgárjogi szempontból.

Megállapította a jogerős ítélet azt is, hogy tudományos módszerekkel nem igazolt, hogy a mobiltelefon-átjátszó állomások az egészségre ártalmas sugárzást bocsátanak ki. Amíg ez nem igazolt, addig alaptalannak kell tekinteni az átjátszó- állomások egészségre ártalmas sugárzásától való félelmet. Nem tekinthető köztudomású ténynek, hogy az átjátszó állomások általános félelmet keltenek az emberekben.

A [REDACTED] szakértő szakértői véleményével kapcsolatos felperesi kifogásokra a másodfokú bíróság úgy reagált, hogy [REDACTED] 3000 összehasonlító adatot elemzett és más területeken lévő, más átjátszó állomások környezetében lévő ingatlanokra vonatkozó forgalmi adatok összehasonlításának azért van jelentősége a perbeli ingatlanok vonatkozásában, mert ha másholtendenciaszerűen kimutatható az átjátszó állomások létesítésével okozati összefüggésben hozható csökkenés a környező ingatlanok értékében, akkor már alappal feltételezhető, hogy a felperesi ingatlanok értékében is csökkenést okoztak az alperes által létesített átjátszó állomások. Miután [REDACTED] az összehasonlító adatok elemzése útján nem tudott az átjátszó állomásokkal okozati összefüggésbe hozható csökkenést kimutatni a felperesi ingatlanok forgalmi értékében, megkísérelte az értékcsökkenés kimutatását a szubjektív tapasztalatain alapuló szakértői becsléssel is. A másodfokú bíróság szerint, mivel [REDACTED] az összehasonlító adatok értékelésén kívül szakértői becslést is alkalmazott szakértői véleményének kialakításához, módszere megfelel a Kúria 2014. 13. Polgári Elvi Döntésében megfogalmazott követelményének is. (A felperesek megjegyzik, hogy [REDACTED] szakértő szakvéleményében becslést a felperesek által érezhető értékcsökkenési érzet vonatkozásában alkalmazott és nem az ingatlanforgalmi értékcsökkenés vonatkozásában, a másodfokú bíróság ezzel kapcsolatos megjegyzése, tehát teljesen megtevesztő és iratellenes.)

A Kúria 2014/13 számú Polgári Elvi Döntésének éppen az a lényege,- amit a másodfokú bíróság indokolás próbál elferdíteni,- hogy a konkrét ingatlanforgalmi adatok hiányában ki nem mutatható értékcsökkenés a szükségtelen zavaró körülmények folytán fennáll és ebben az esetben ezt a forgalmi értékcsökkenést kell a szakértőnek szakértői becsléssel megállapítani és nem pedig azt, hogy a közelben lakó felperesek mit éreznek. Figyelmen kívül hagyja továbbá a másodfokú bíróság azt is, hogy kb. 100-120 olyan közzétett jogerős eseti döntés van a mobilszolgáltatók által okozott kártérítés körében konkrét, ismert helyekre vonatkozóan melyekben a bíróságok jogerősen megállapították a felperesi ingatlanok vonatkozásában az értékcsökkenést. Ezek nyilvánvalóan nagyobb bizonyító erővel bírnak, mint a [REDACTED] által elemzett és senki által, még általa sem ismert helyeken lévő bázisállomások által okozott vagy nem okozott értékcsökkenések. Azaz ezek a jogerősen megítélt kártérítések is együttesen olyan mennyiségű adatot jelentenek amelyekből a jogerős ítélet logikája szerint olyan következtetést kellene levonni hogy a felperesi ingatlanoknál is automatikusan fennáll az értékcsökkenés.

A másodfokú bíróság az alperesek kimentési felelőssége körében [REDACTED] hírközlési szakértő szakvéleményét úgy értelmezte, hogy az alperesek antennáinak szétválasztása, másik, szintén lakóövezetbe történő telepítése más személyeknek okozott volna ugyanolyan érdeksérelmet, mint a jelenlegi helyükön a felpereseknek. A másodfokú bíróság tehát teljesen figyelmen kívül hagyta azt a szakértői megállapítást, hogy az antennák szétválasztásával, azok könnyebben álcázhatók lettek volna és jóval kisebb zavarást valósítottak volna meg. Azt

pedig, hogy a szétválasztás pontosan milyen helyekre esett volna fel sem merült, ezt nem vizsgálta a szakértő, így az a megállapítás, hogy szétválasztás esetén az antennák szintén lakóövezetbe kerültek volna és ugyanolyan érdeksérelmet okoztak volna, teljesen iratellenes, és ellentétes a szakértői véleménnyel.

Ugyancsak a szakértői véleménnyel ellentétesen állapítja meg a másodfokú ítélet, hogy az alperesek betartották a jogszabályban előírt védőtávolságot, a legközelebbi felperesi ingatlanokhoz képest.

A Fővárosi Ítéltábla fenti 6.Pf.20.869/2018/8-II. számú jogerős ítéletével szemben felülvizsgálati kérelmet terjesztettünk elő a Kúriához. Megjelöltük azokat a jogszabályi helyeket, amely alapján kértük a jogerős ítélet megváltoztatását, kereseti kérelmünknek megfelelően vagy rosszabb esetben hatályon kívül helyezését. Kifejtettük, hogy a jogerős ítélet tévesen alkalmazta az 1959. évi IV. tv., a régi Ptk. 100. §-át és 339. §-ának első bekezdését. A jogerős ítélet megsértette a régi Polgári Perrendtartás 3. §. (4) bekezdését, mert a felperesek által indítványozott olyan bizonyítást mellőzött, amelynek lefolytatása szükséges lett volna. [REDACTED] szakértő és [REDACTED] szakértő szakvéleményei olyan mértékben tartalmaztak ellentmondásokat és hiányosságokat, hogy azokra ítéletet alapozni nem lehetett volna.

A Pp. 3. §. (3) bekezdését és a 163. §. (3) bekezdését is megsértette a jogerős ítélet azzal, hogy a felperesek által következetesen hivatkozott azon köztudomású tényre, hogy az emberek és különösen a potenciális ingatlanvásárlók félnek az ingatlanok közvetlen közelébe telepített mobilátjátszó antennák által kibocsátott sugárzás káros egészségügyi hatásaitól Kúria számtalan döntése ellenére sem fogadta el ezen tényt köztudomásúnak.. Ugyanakkor a felpereseket erről nem tájékoztatta, így a felpereseket megfosztotta annak lehetőségétől, hogy ezt a köztudomású tényt, illetve magának a ténynek a köztudomású jellegét a perben bizonyítsák. A bizonyítás eszköze e tekintetben a felperesek részéről a számtalan Legfelsőbb Bíróság és Kúriai döntésen kívül az interneten található több száz, ebben a tárgyban megjelent cikk és tanulmány lett volna, melyben egyrészt a félelmet megalapozó tudományos cikkek, másrészt az a több, mint 100 beszámoló szerepel, melyekben az ország szinte minden pontján tiltakoznak a lakosok az egyes lakókörnyezetükben létesítendő mobilátjátszó állomások ellen a mai napig is.

Hivatkoztunk arra is, hogy a jogerős ítélet súlyosan sérti a régi Pp. 3. §. (6) bekezdését, a bírósághoz benyújtott okiratok megismerésének alapvető jogát, valamint a felek perbeli egyenlőségét, fegyveregyenlőségét. [REDACTED] szakértő szakvéleménye ugyanis olyan adatokra alapozta a szakvéleményt, melyet az alperesek úgy bocsátottak a szakértő részére, hogy azt minden jogszabályi indokolás nélkül üzleti titoknak minősítették és ezt a bíróság is titkosnak fogadta el, abba a felperesek és képviselőik sem tekinthettek bele. Nehezítette a felperesek eljárásjogi helyzetét, hogy az egyébként a perben írásban és szóban a tárgyaláson is nyilatkozó magánszakértőjük, [REDACTED] [REDACTED] igazságügyi ingatlanforgalmi szakértő sem ismerhette meg ezeket az adatokat.

A másodfokú bíróság megsértette a régi Pp. 177. §-ban foglalt rendelkezést is, mert megfelelő szakértelem hiányában szakkérdésben foglalt állást, olyan kérdésben, melyben a kirendelt [REDACTED] [REDACTED] szakértő vele szemben más álláspontot foglalt el a jogszabályban előírt az átjátszó antennák és közeli lakóingatlanok közötti védőtávolság tekintetében. Ráadásul a jogerős ítélet ezzel kapcsolatos megállapítása iratellenes. A másodfokú bíróság a szakvéleményben talált magyarázatot úgy értelmezte, hogy 1 db 900 MHz-en sugárzó

antennára vonatkozó adatot vett figyelembe, holott az alperesek mindösszesen 7 db antennáról és nemcsak 900, hanem 1800 MHz-en is sugároznak a perbeli esetben.

Hivatkoztunk arra is, hogy a jogerős ítélet megsértette a Magyarország Alaptörvénye 25. cikk 3. bekezdésében és a 2011. évi CLXI. Tv. A bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló tv. 42. §. (1) bekezdését azzal, hogy teljesen figyelmen kívül hagyta, sőt az abban foglaltakkal ellentétes álláspontot alakított ki a Kúria 13/2014 Polgári Elvi Döntésében foglalt, valamint a felperesek által az ügy során felhívott nagy számú EDH-ban, BH-ban, és BDT-ban foglalt döntésekkel szemben. Az eddig teljesen egységes bírói gyakorlatot megjelenítő jogi érveket a szükségtelen zavarás, az ingatlanforgalmi szakértői módszerek, így különösen a szakértői becslés, és az ingatlanokban bekövetkezett értékcsökkenés, mint kár és az alperesek kimentési felelőssége körében hagyta figyelmen kívül.

A másodfokú bíróság indokolási kötelezettségének sem tett eleget, részben azért, mert a fenti egységes bírói gyakorlattól úgy tért el a felperesek többszöri hivatkozása ellenére is, hogy annak indokát sem adta, másrészt több a tényállást, a bizonyítékok mérlegelést és a jogi érvelést érintő kifejtésünkkel nem is foglalkozott.

Hivatkoztunk a felülvizsgálati kérelemben arra is, hogy a másodfokú bíróság tévesen értelmezte úgy, hogy az alperesekhez képest korábban egy antennát elhelyező mobilszolgáltató bázisállomásához képest a perbeli alperesek csak ezen bázisállomás bővítését valósították meg. Ezzel szemben egyértelmű tény, hogy a [REDACTED] ingatlan tetején három mobilszolgáltatónak, három teljesen egymástól különálló bázisállomása működik, sem jogi, sem műszaki, sem fizikai értelemben nem beszélhetünk egy bázisállomásról. Az ítélet ezen felperesi hivatkozásokat sem cáfolta.

Nem foglalkozott a jogerős ítélet [REDACTED] szakértő azon megállapításával, hogy az alperesek bázisállomásait máshol is el lehetett volna helyezni, azok szétválasztásával, úgy hogy több helyszínről történjen a célterületek besugárzása és ebben az esetben álcázással olyan telepítést lehetett volna végezni, amely az ott lakókat jóval kevésbé zavarta volna.

Egyáltalán nem foglalkozott a jogerős ítélet azon felperesi hivatkozással, hogy a [REDACTED] mellett is van olyan nem lakott terület, amely nem minősül természetvédelmi területnek és ahova az antennákat ki lehetett volna helyezni. Ez a szakvéleményben lévő térképekből egyértelműen megállapítható.

A felperesek álláspontja szerint a per lényegét érintő azon kérdést sem indokolta a másodfokú bíróság, hogy miért nincs jelentősége annak, hogy [REDACTED] szakértő által megvizsgált adatbázisban, mekkora területen, mekkora körzetben vizsgálta a konkrét adásvételeket és ezeken a területeken hány mobilátjátszó állomás működött, ténylegesen milyen elhelyezkedéssel és egyáltalán háztetőre szerelt 6 méteres antennáról vagy 30-40 méteres toronyról van-e szó és hogy a szakértő által vizsgált adásvételi szerződésekkel érintett ingatlanokból egyáltalán látszanak-e ezek a bázisállomások.

Végül annak indokát sem adta a jogerős ítélet, hogy miért nem fogadta el azt a felperesi hivatkozás, amely szintén több kúriai ítéletben is szerepel, mely szerint a kimentési felelősség körében annak vizsgálata során, hogy a bázisállomást máshol el lehetett-e helyezni, nemcsak az adott konkrét hely, konkrét feltételeit és az ottani cellapozíciókat, hanem azt is vizsgálni kell, hogy az alperes a többi, a perbelivel kapcsolatban lévő antennáját előre átgondoltan telepítette-e annak érdekében, hogy a felperesek esetében a szükségtelen zavarást elkerülje.

Felülvizsgálati kérelmünkben a tényállás, a jogi indokolás és a mérlegelés hibáit 17 oldalon keresztül indokoltuk.

A Kúria 2019. március 27-én kelt Pfv.III.20.291/2018/7 számú ítéletében a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

A Kúria ítélete 11 oldal terjedelmű, amelyből az első 8 oldal a fejrész, rendelkező rész és az előzmények ismertetése. A 10. oldal egy általános indokolás, amely a hasonló ügyekben figyelembe vett egyes szempontokat ismerteti a konkrét ügyre vonatkozóan, semmilyen egyedi indokolást nem tartalmaz. Mindössze a 10. oldal és a 11. oldalon két bekezdés foglalkozik a felülvizsgálati kérelmünkben 17 oldalon részletezett tények, szempontok és hivatkozások indokolásával. Ennyi az érdemi indokolás.

Ebben a rövid indokolásban a Kúria az alperesek kimentési felelősségével az antennák máshol való elhelyezésének lehetőségével foglalkozva azt állítja, hogy az alperesek a szakértői véleménnyel megfelelően bizonyították, hogy az adott távközlési környezet tekintetében nem volt olyan más helyszín, megoldás, amely nem járt volna zavarással vagy kivitelezhető lett volna az antenna kisebb zavarásával. A Kúria szerint az antennákat csak a környékbeli házak egyikén lehetett volna elhelyezni, még akkor is, ha több helyszínen történik meg a telepítésük. Ebből a Kúria azt a következtést vonta le, hogy más helyszín választása esetén a felperesek egészben vagy részben ugyanazt (!) a zavaró hatást élik meg, illetve más hasonló természetes személyek is érintetté válnak. A felülvizsgálati ítélet szerint az alperesek számára nem volt lehetséges a törvényes érzékszervi hatás nélküli vagy kisebb zavaró hatással járó megvalósítása. A felperesek által a felülvizsgálati kérelemben is hivatkozott a Mátyás hegy természetvédelmi terület mellett elhelyezkedő részben történő telepítéssel kapcsolatban a Kúria azt állapította meg, hogy ez ugyancsak lakókörnyezetbe való telepítés lett volna. Holott a szakvéleményben lévő térképen egyértelműen látszik hogy ott nincsenek lakóépületek.

A Kúria szerint alaptalanul sérelmeztük a bizonyítási szabályok megsértését is. Minden különösebb részletes indokolás nélkül ezzel kapcsolatban az ítélet csak annyit állapít meg, hogy a jogerős ítélet nem sérti a felhívott jogszabályi rendelkezéseket. Azt hogy miért nem, nem derül ki az ítéletből. A Kúria szerint a jogerős ítélet nem sérti az Alaptörvény 25. cikk 3 bekezdését és a Bszi. 42. §. (1) bekezdését és nem hagyja figyelmen kívül a vonatkozó bírói gyakorlatot sem, mert a felperesek által hivatkozott döntések „nagy része” (!) 40-50 méter magas antennatoronnyal kapcsolatos ügyekben született, perbeli esetben azonban nem erről van szó. Az hogy a "kisebb részt" képviselő háztetőkre szerelt antennák esetén a bírói gyakorlat teljesen ugyanaz nem kerül említésre.

Az általunk sérelmezett [REDACTED] szakértői vélemény módszerével kapcsolatban amelyet a jogerős ítélet, a hivatkozásaink ellenére elfogadott, azt állapítja meg a Kúria, hogy a korábbi ügyekben becslés útján történő értékcsökkenés meghatározásnak akkor van csak lehetősége, ha nincsenek "megfelelő" összehasonlító adatok. A jelen ügyben azonban 3000 konkrét adatot vett figyelembe az eljáró ingatlanforgalmi szakértő és az összes adatforrás valamennyi elemének vizsgálata is számbavétele után sem tudta igazolni azt a feltételezést, hogy a sérelmezett antennáknak bármilyen hatása lenne az ingatlanok szabadpiaci forgalmi értékére -állítja az ítélet. A Kúria szerint az értékcsökkenést a felperesek nem tudták bizonyítani és [REDACTED] szakértő szakvéleménye nem fogadható el az ítélet alapjául, mert konkrét összehasonlító adatok hiányában általánosságban nyilatkozott az ingatlanokról, nem egyediesítve. (Az iratokból megállapíthatóan ez pont fordítva történt [REDACTED] [REDACTED])

minden ingatlant több szempontból egyedileg megvizsgált [REDACTED] szakértő pedig sem a felperesek ingatlanait nem vizsgálta egyedileg sem az általa hivatkozott 3000 ingatlanról nem tudhattunk meg semmit!)

A tájidegenséggel kapcsolatos felperesi hivatkozásokat a kúriai ítélet annyival intézi el, hogy a másodfokú bíróság álláspontját osztja e tekintetben is.

1/b. A jogorvoslati lehetőségek kimerítése

A fenti tényállásból megállapíthatóan a felperesek valamennyi jogorvoslati lehetőségüket kimerítették. Fellebbezést nyújtottunk be a Fővárosi Törvényszék 31.P.22.797/2015/106/I. számú, 2017. május 10-én kelt elsőfokú ítéletével szemben.

Továbbá a Fővárosi Ítéltábla 6.Pf.20.869/2017/8-II számú 2017. november 30-án kelt jogerős ítéletével szemben felülvizsgálati kérelmet terjesztettünk elő a Kúriához.

A Kúria Pfv.III.20.291/2018/7 sorszámú ítéletében jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

1/c. Az Alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

A Kúria Pfv.III.20.291/2018/7 számú ítéletét a felperesek jogi képviselője 2019. május 27-én vette át, ehhez képest az Alkotmányjogi panaszt a rendelkezésünkre álló 60 napos határidőn belül nyújtjuk

1/d. Az indítványozók érintettségének bemutatása

Valamennyi peres eljárásban az indítványozók felperesként jártunk el, így érintettségünk ez alapján megállapítható.

1/e. Annak bemutatása, hogy az állított Alapjog sérelme a bírói döntést érdemben befolyásolta vagy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés.

Amennyiben a beadványban támadott első és másodfokú ítéletek, valamint a Kúria ítélete nem sérti meg az Alaptörvény XXVIII. Cikk (1) bekezdésében írt tisztességes eljárás elvét és eleget tesznek ezen belül indokolási kötelezettségüknek, úgy különösen a jogerős ítélet és a Kúria ítélete, amennyiben indokolásában kitér valamennyi a felperesek által felhozott releváns indokra, körülményre, és kifejtésre, úgy ez a döntésüket érdemben befolyásolta volna.

Amennyiben a támadott ítéletek nem sértik meg a fegyveregyenlőség elvét és nem fogadnak be az alperesektől [REDACTED] igazságügyi ingatlanforgalmi szakértő részére rendelkezésre bocsátott titkosított adatokat, amelyeket a felperesek és jogi képviselőjük nem ismerhetett meg vagy/és a bíróságok nem fogadják el a [REDACTED] szakértő szakvéleményében felhasznált pontosan be nem azonosított cím adatokat, az összehasonlításuk fel nem használt mobilátjátszó állomások helyével, illetve a szakértő által vizsgált ingatlanok helyével kapcsolatban, úgy ez a bírói döntéseket érdemben befolyásolt volna.

Amennyiben a megtámadott ítéletek nem sértik meg a perben az egyéniesítés követelményét és nem vonnak le automatikus következtetést a [REDACTED] szakértő szakvéleményében vizsgált pontosan be sem azonosított más mobilátjátszó állomások környezetében a szakértő által kellően szintén nem egyediesített árviszonyokkal összefüggésben a perbeli a felperesek ingatlanjaira vonatkozóan is úgy ez a bírói döntéseket érdemben befolyásolta volna.

Amennyiben a beadványunkban támadott ítéletek az 1959. évi IV. tv., régi Ptk. 100. §-át az Alaptörvény 28. cikknek megfelelően ezen jogszabály céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik, ez a bírói döntést érdemben befolyásolta volna és ez egyben ez alapvető alkotmányjogi jelentőségű döntés.

Amennyiben az általunk támadott ítéletek a régi Ptk. 100. §-át az Alptörvény XIII. cikk (1) és (2) bekezdésével, a tulajdonjog fokozott védelmével összhangban értelmezik az a bírói döntést érdemben befolyásolta volna.

Amennyiben az eljáró bíróságok az Alaptörvény XXI. Cikk (1) és (2) bekezdését a régi Ptk. 100. §-val összefüggésben és összhangban alkalmazzák figyelembe véve a felperesek jogát az egészséges környezethez és jogukat a környezet terheléssel okozott kár helyreállítási költségének viselésével kapcsolatban, úgy ez a bírói döntéseket érdemben befolyásolta volna, amely egyben alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés.

Amennyiben a Kúria a támadott ítéletében az Alaptörvény 25. cikk (2) bekezdésében írt kötelezettségének eleget tesz biztosítva a rendes bíróságok jogalkalmazásának egységét és ítéletének meghozatala során nem tér el a perrel azonos tárgyú ügyekben hozott nagyszámú saját egységesítő szándékkal is közzétett EBH döntéseitől,- valamint a 13/2014 számú Polgári Elvi Döntéstől, amely egységes joggyakorlatot értékelve és elfogadva hozta meg az Alkotmánybíróság 10/2014 (IV.4.) AB határozatát az Elektronikus hírközlésről szóló 2003. évi C. tv. 163/F. §. alaptörvény ellenességének megállapításáról és megsemmisítéséről, valamint folyamatban lévő ügyekben történő alkalmazásának kizárásáról (kelt: 2014. április 1.), továbbá ugyancsak az Alkotmánybíróság által 2015. június 08. napján meghozott III/576/2014 számú határozatában, melyben megállapította, hogy az elektronikus hírközlésről szóló 2003. évi C.tv. 96. §. (4) bekezdése Alaptörvény-ellenes, ezért azt megsemmisítette - úgy ez a döntését érdemben befolyásolta volna és ez egyben alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés.

2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

2/a.) Az alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

A jelen beadványunkban támadott ítéletnek, azaz a Fővárosi Törvényszék 31.P.22.797/2015/106-I. számú ítélete és a Fővárosi Ítéltábla 6.Pfv.20.869/2017/8-II. számú ítélete és a Kúria Pfv.III.20291/2018/7 számú ítélete ellentétes az Alaptörvény alábbi rendelkezéseivel.

1./ Alaptörvény XXVIII.cikk (1) bekezdés

Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság, tisztessége és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

2./ Alaptörvény 28. cikk

A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambulát, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józanésznek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

3./ Alaptörvény XIII. cikk

(1) bekezdés

Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.

(2) bekezdés

A tulajdont kisajátítani csak kivételesen és közérdekből, törvényben meghatározott esetekben és módon, teljes, feltétlen és azonnali kártalanítás mellett lehet.

4./ Alaptörvény XXI. Cikk (1) és (2) bekezdés

(1) bekezdés

Magyarország elismeri és érvényesíti mindenki jogát az egészséges környezethez.

(2) bekezdés

Aki a környezetben kárt okoz köteles azt – törvényben meghatározottak szerint – helyreállítani vagy a helyreállítás költségét viselni.

5./ Alaptörvény 25. cikk (2) bekezdés 2. mondata

A rendes bírósági szervezet legfőbb szerve a Kúria, amely biztosítja a rendes bíróságok jogalkalmazásának egységét, a rendes bíróságokra kötelező jogegységi határozatot hoz.

2/b.) A megsemmisíteni kért bírói döntések alaptörvény-ellenességének indokolása

I./ Az Alaptörvény XXVIII. Cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét az általunk támadott ítéletek az alábbiakban merítették ki.

- Indokolási kötelezettség elmulasztása
- Fegyveregyenlőség elvének sérelme
- Az ésszerű határidőn belüli elbírálás követelménye

I/a) Indokolási kötelezettség elmulasztása

Az indokolási kötelezettség elmulasztása különösen a Kúria általunk támadott Pfv.III.20.2971/2018/7 számú ítéletében állapítható meg legnagyobb mértékben. Önmagában az, hogy a jogerős ítéletet támadó felülvizsgálati kérelmünk 17 oldalon kifejtett hivatkozásait

és érveit a Kúria ítélete egy oldalas indokolással intézi el már külön, tartalmi vizsgálat nélkül is nagyban valószínűsíti az indokolási kötelezettség elmulasztását.

Felülvizsgálati kérelmünk és a Kúria indokolásának tartalmi összevetése pedig kimutatja, hogy a Kúria több fontos hivatkozásunkat, a tényállásra és a jogi indokolásra, konkrétan megjelölt jogszabálysértésekre vonatkozó érvelésünket egyáltalán nem érinti, továbbá több olyan kérdésben, amelyben állást foglal indokolása nem részletes, nem kimerítő, egyszerűen leteszi a voksot a másodfokú bíróság általunk támadott érvelése mellett.

Így vagy egyáltalán nem vagy csak egy-két szóval indokolta a Kúria ítélete a felülvizsgálati kérelmünk 2-5. oldalán 1-8 pontokba foglalt hivatkozásainkat.

Ezek a hivatkozások mind olyan körülményeket érintenek, amelyek vagy a tényállás megállapítása vagy az ügy jogi megítélése kapcsán alapvető jelentőségűek a per eldöntése szempontjából.

Így egyáltalán nem foglalkozott a Kúria azon hivatkozásunkkal, hogy a nagyszámú hasonló ügyben a Kúria által is köztudomású ténynek minősített azon körülményt, hogy a potenciális ingatlanvásárlók, illetve általában az emberek félnek az ingatlanok közvetlen közelébe telepített mobilátjátszó antennák által kibocsátott sugárzás esetleges káros egészségügyi hatásaitól. Az első- és másodfokú bíróság számtalan felperesi hivatkozás és kúriai döntés ellenére ezt a körülményt köztudomású ténynek nem fogadta el, de erről a felpereseket nem tájékoztatta, így a felpereseket megfosztotta annak lehetőségétől, hogy ezt a köztudomású tényt, illetve magának a ténynek a köztudomású jellegét a perben bizonyítsák.

Nem indokolta meg a Kúria azon hivatkozásunkat sem, mely szerint a régi Pp. 3. §. (6) bekezdését súlyosan sértette az első- és másodfokú bíróságnak az az eljárása, hogy ítéletüket Batizi György szakértő olyan szakvéleményére alapozták, amely az alperesek által szakértő részére átadott és titkosnak, üzleti titoknak minősített adatokat használt fel és ezeket a felperesek és jogi képviselőik nem ismerhették meg. A felperesek magánszakértője, Tóth Ferenc igazságügyi ingatlanforgalmi szakértő sem ismerhette meg ezeket az adatokat, így szakmai álláspontját ezekkel kapcsolatban nem fejthette ki.

Nem foglalkozott a Kúria indokolásában azzal az alapvető érvünkkel sem, mely szerint az alperesek által telepített bázisállomások a szakértői vélemény szerint a jogszabályban előírt védő távolságot nem biztosítják és az első, illetve másodfokú bíróság ezen szakmai kérdésben a szakértői véleménnyel ellentétesen foglalt állást, egy a szakértői véleményben talált táblázat teljesen téves, szakmaiatlan értelmezésével megsértve ezzel a régi Pp. 177.§.-át.

Nem indokolta a Kúria ítélete azt sem, hogy hivatkozásunk szerint teljesen téves az első- és másodfokú ítéletnek az a megállapítása, amely a perbeli Jószerencse utcai ingatlanra mindhárom szolgáltató által felhelyezett antennákat egy egységnek, egyetlen bázisállomásnak tekinti, a később betelepülő alperesek antennáit csak a korábbi bázisállomás bővítésének tekintette. Részletesen kifejtettük, hogy ez az álláspont miért téves, hiszen műszakilag, jogilag és fizikailag is három egymástól teljesen különálló bázisállomásról van szó, azok külön jogviszony, külön szerződés, külön engedélyek, külön energiaellátással működnek. Ennek a ténynek azért van alapvető jelentősége, mert [REDACTED] igazságügyi hírközlési szakértő a kimentés körében kifejtett álláspontjában azt adta elő, hogy antennák szétválasztásával és azok kevesebb darabszámmal, álcázva történő elhelyezésével az alpereseknek volt objektív

lehetősége arra, hogy máshogyan, máshol kisebb zavarással valósítsák meg a bázisállomásokat.

Nem foglalkozott a Kúria indokolása azon érveinkkel, melyet [REDAKT] szakértő szakvéleményének nyilvánvaló ellentmondásaival összefüggésben adtunk elő.

Egyáltalán nem foglalkozott az indokolása azzal sem, hogy az antennák szétválasztása esetén, azok álcázásával sokkal kisebb zavarás valósult volna meg a felperesek és más környékbeli lakók esetében is.

Nem is érintette az indokolás azt az érünket, mely szerint az egyébként védett, természetileg védett Mátyás hegy mellett is van olyan nem lakott terület, ahova valamelyik alperes antennáját ki lehetett volna helyezni. Ez a tény az iratok között elfekvő térképekből és fényképfelvételekből, valamint [REDAKT] szakértő szakvéleményéből is megállapítható.

Azzal az érvelésünkkel sem foglalkozott a Kúria az ítéletben, hogy a korábbi Legfelsőbb Bíróság és Kúria ítéletében is megjelenő mobilszolgáltatók kimentési felelőséggel összefüggésben kifejtett álláspontját miért nem tartja fenn, mely szerint az alperesek a többi, a perbelivel kapcsolatban lévő antennájuk előre átgondoltan történő telepítése esetén is elkerülhették volna, hogy a felperesek ingatlanjaik közelébe legyen szükség antenna telepítésére és ebben az esetben a szükségtelen zavarás elkerülhetővé váljon.

Nem foglalkozott a Kúria ítélete azon hivatkozásunkkal szemben sem, hogy az építésügyi hatóság a bíróság megkeresésére a [REDAKT] illetve annak környéke beépíthetőségével kapcsolatban két választ adott, amely válaszok egymásnak ellentmondanak.

Nem indokolta azt sem, hogy ugyancsak a korábbi nagyszámú egységesítő szándékkal közzétett kúriai döntésekben kifejtett azon álláspont, mely szerint a perbelihez hasonló 6 méteres antennák kertvárosi környezetben, valamely ház tetején való elhelyezése tájidegen, miközben a jogerős ítélet és a Kúria ítéletes is miért foglalt el ezzel ellentétes álláspontot.

Nem felel meg az indokolási kötelezettségnek a Kúria azon rövid kinyilatkoztatása, hogy „Alaptalanul sérelmezték a felperesek a bizonyítási szabályok megsértését is. A jogerős ítélet nem sérti az ezzel kapcsolatban felhívott jogszabályi rendelkezéseket.” Ezen kinyilatkoztatásuk után semmilyen érdemi cáfolatát a felperesi érveknek a Kúria nem adja. Azt sem indokolja, sem a jogerős ítélet, sem a Kúria ítélete, hogy közben a több tucat ugyanilyen tárgyú ügyben kifejtett azon állásponttal szemben, hogy minden egyes bázisállomás által kifejtett szükségtelen zavarás külön-külön vizsgálendő és bírálendő el, miért foglal a jelen ügyben mégis olyan álláspontot el, hogy a [REDAKT] szakértő által vizsgált több más, egyébként pontosan be nem azonosított bázisállomás körül lévő szintén pontosan be nem azonosított ingatlanok esetében ki nem mutatott ingatlanforgalmi értékcsökkenés, milyen alapon eredményezi, azt a következtetést, hogy ha azoknál a bázisállomásoknál az értékcsökkenés nem mutatható, akkor az a perbeli esetben sem merülhet fel.

Nem foglalkozott sem a Kúria ítéletének indokolása, sem a jogerős ítélet indokolása azzal a per eldöntése szempontjából alapvető kérdéssel, hogy [REDAKT] ingatlanforgalmi szakértő szakvéleményében megállapította az alperesek bázisállomásai által kifejtett szükségtelen zavarást a felperesi ingatlanok vonatkozásában és azt is, hogy ezek a felperesek szempontjából értékcsökkenési érzetet valósítanak meg, amelynek százalékos mértékét is

pontosan meghatározta, de ezt tényleges ingatlanforgalmi értékcsökkenésként nem állapította meg annak ellenére, hogy az antennák által kifejtett szükségtelen zavarást a potenciális vásárlók részéről is megállapíthatónak tartotta.

A fent kifejtett indokolási kötelezettségek elmulasztása nemcsak a Kúria ítéletében, hanem a jogerős ítéletben és nagyrészt az elsőfokú ítéletben is mulasztásként megállapíthatóak, ez volt az indoka annak, hogy nemcsak felülvizsgálati kérelmünkben, hanem fellebbezésünkben is ezeket a körülményeket felsoroltuk és kifejtettük.

I/b) A fegyveregyenlőség elvének sérelme

Az Alkotmánybíróság több döntésében kifejtette, hogy a tisztességes eljárásnak része az is, hogy az eljárásban biztosítva legyen a fegyverek egyenlősége (22/2014. VII.15. AB határozat)

- A fegyverek egyenlőségének súlyos sérelmét jelentette mindhárom eljárási szinten, hogy a bíróságok elfogadták azt, hogy az alperesek [REDACTED] szakértő részére titkosnak minősített adatokat adtak át és a szakértő szakvéleményét nagyrészt erre alapozta, miközben a felperesek és jogi képviselőjük ezen adatokat nem ismerhették meg, miként magánszakértőjük Tóth Ferenc igazságügyi ingatlanforgalmi szakértő sem. A felülvizsgálati kérelemben részletesen kifejtettük, hogy ezen titkosított adatokat nem lehetett volna a perben felhasználni és az alpereseknek kellett volna viselniük ezzel kapcsolatos következményeket, miként ezt a régi Pp. 192. §. is szabályozza, abban az esetben, ha a fél nem járul hozzá a titok feloldásához, úgy az okirat a perben nem használható fel.

Jeleztük a felülvizsgálati kérelemben azt is, hogy régi Pp. 3. §. (6) bekezdése egyértelműen rögzíti, hogy a bíróság köteles gondoskodni arról, hogy a felek minden okiratot megismerhessenek, arra nyilatkozhassanak. A fegyverek egyenlőségének elve alapján nem tagadható meg a titkos iratokban történő betekintés sem, mert a felek eljárásbeli jogegyenlőségét semmi nem korlátozhatja.

[REDACTED] igazságügyi ingatlanforgalmi szakértő szakvéleményének [REDACTED] az általa állítólag megvizsgált 3000 (állítólag kereken háromezer, de ez sincs igazolva) ingatlan kapcsán utcaszintű adatokat közöl. Azon mobilátjátszó állomásokkal kapcsolatban pedig, amelyek környezetében állítólag vizsgálta a szakértő az ingatlanokban bekövetkezett értékcsökkenést a szakértői véleményben, a szakértő maga is elismeri, hogy ezen bázisállomások pontos helyét még ő sem ismerte. A felperesek, illetve jogi képviselőjük, azonban még ezek hozzávetőleges helyét sem ismerhették meg, azt sem tudhatták tehát, hogy az állítólag vizsgált bázisállomások melyik utcában találhatóak.

- Ahogyan ezt a felülvizsgálati kérelemben részletesen kifejtettük súlyosan sértette a fegyverek egyenlőségének elvét az is, ahogyan az első- és másodfokú bíróság szelektált, tendenciózusan válogatott a perben feltárt tények és az egyes szakértő véleményekben szereplő megállapítások között. Így a jogerős ítélet 8. oldal 5. bekezdésében azt állítja, hogy a szükségtelen zavarás már 2001-ben bekövetkezett az első bázisállomás létesítésével, melyet a perben nem álló harmadik mobilszolgáltató létesített. Ilyet azonban a [REDACTED] [REDACTED] féle szakértői vélemény sem állított, hiszen konkrét tény adat van arra, hogy 2001-ben a Pannon mobilszolgáltató csak egy szál antennát szerelt a háztetőre, amellyel kapcsolatban [REDACTED] szakértő is akként

nyilatkozott, hogy azt az egy szál antennát még alig veszi észre az ember. Ehhez képest az alperesek 2003-ban és 2005-ben további négy, illetve további három antennát szereltek fel.

Valótlan az az állítás is, hogy az elsőfokú bíróság a [REDACTED] szakvéleményéhez készített DVD lemezt a tárgyalás anyagává tette volna és a felvétel megtekintése után fogadta el azt valónak, ugyanis egyetlen jegyzőkönyv sem tartalmaz olyat, hogy ez a DVD lemez a tárgyalás anyagává lett volna téve. A felperesi képviselő minden tárgyaláson megjelent, egyetlen tárgyaláson sem került sor a DVD lejátszására és megtekintésére.

A másodfokú ítélet azt állítja, hogy [REDACTED] szakértő [REDACTED] egyezően nem állapított meg panorámavesztést a felperesi ingatlanok vonatkozásában. Ez szintén iratellenes megállapítás, mert valóban néhány ingatlannál ezt nem állapította meg [REDACTED] szakértő, de több ingatlannál viszont igen. Ugyanakkor a másodfokú bíróság [REDACTED] szakértő szakvéleményéből csak az ebben az esetben idéz, ha az a felperesekre nézve valamilyen hátrányos körülményt kíván alátámasztani. De ezen szakvélemény és s [REDACTED] szakértő szakvéleményének a felperesekre kedvező megállapításaival nem foglalkozik, azokról nem vesz tudomást. Valótlan a Kúria ítéletének azon megállapítása is, mely szerint [REDACTED] szakértő szakvéleményével szemben [REDACTED] szakértő véleménye nem fogadható el az ítélezés alapjául, mert konkrét összehasonlító adatok hiányában, általánosságban nyilatkozott az ingatlanokról, nem egyediesítve. Amennyiben a két szakvéleményt valaki elolvassa, egyértelműen láthatja, hogy a valóság ennek a fordítottja, míg [REDACTED] szakértő minden ingatlant több szempontból, egyediesítve, külön-külön vizsgált, addig [REDACTED] szakvéleménye csak summás megállapításokat tartalmaz a felperesei ingatlanok vonatkozásában.

Az összehasonlító adatok fogalmát pedig, mind a jogerős ítélet, mind a Kúria ítélete vagy gondatlanul vagy szándékosan megtévesztően használja, mert meg kell különböztetni egyrészt azokat az összehasonlító adatokat, amelyeket a szakértők a perbeli, tehát a felperesi ingatlanok forgalmi értékének meghatározásához használnak, azon összehasonlító adatokból, amelyek a felperesi ingatlanoktól eltérő, más ingatlanok konkrét adásvételi szerződéseiben megjelenő, a bázisállomások értékcsökkenését [REDACTED] tő, annak figyelembevételével keletkezett eladási árakat tartalmaznak. [REDACTED] szakértő szakvéleményéből egyértelműen kiderül, hogy összehasonlító adatokat az előző értelemben, tehát a felperesi ingatlanok forgalmi értékének meghatározásához használt, olyan összehasonlító adatok pedig, amelyek a konkrét bekövetkezett értékcsökkenések realizálását tartalmazzák, nincsenek. Mégpedig azért nincsenek, mert az alperesek perbeli bázisállomásai által érintett ingatlanok csak kis számúak, kicsi az a kör, amelyben az ingatlanok értékcsökkenésben érintettek, egyáltalán látszanak másrészt pedig nagyban valószínűsíthető, hogy éppen a bázisállomások léte csökkenti eleve az ingatlanforgalmat a közvetlen környezetben. Éppen erre a körülményre tekintettel mondta ki a Legfelsőbb Bíróság és a Kúria szinte minden hasonló ügyben keletkezett ítéletében, hogy az összehasonlító adatok hiánya nem jelentheti azt, hogy az értékcsökkenés nem áll fenn, és ebben az esetben az ingatlanforgalmi szakértőknek azt szakértői becsléssel kell megállapítaniuk, nem pedig a [REDACTED] által alkalmazott módszert követve, máshol, más területeken lévő bázisállomások körül kimutatható vagy nem kimutatható értékcsökkenésekből következtetni más, akár a perbeli esetekre.

A fegyverek egyenlőségének elvét sérti az is, hogy a másodfokú bíróság [REDACTED] igazságügyi hírközlési szakértőnek az alperesi bázisállomások védőtávolság hiányát megállapító szakértői adatszolgáltatását kezeli. A másodfokú bíróság a bázisállomásoktól 20 méterre lévő felperesi ingatlan vonatkozásában egy a szakértői véleményben lévő grafikont saját maga értelmezve, megfelelő szakértői kompetencia hiányában tesz teljesen szakmaiatlan és nyilvánvalóan téves megállapításokat annak érdekében, hogy a védelmi távolság hiányát ne kelljen figyelembe vennie. Ennek során a másodfokú bíróság azt sem észleli, hogy az általa alkalmazott grafikon csak a 900 MHz-es sugárzó antennákra vonatkozik, az alperesek pedig 1800 MHz-en is sugároznak a perbeli bázisállomásokról. A védőtávolság hiánya jogszabályba ütköző jogellenes magatartást valósít meg az alperesek részéről, amelyek pedig a felperesek azon hivatkozását támasztják alá, hogy függetlenül a Ptk. 100. §-tól a jogszabálysértés megalapozza a Ptk. 339. §. (1) bekezdésének alkalmazását és mivel minden károkozás jogellenes, így önmagában a kár az ingatlanforgalmi értékcsökkenés az alperesek felelősségének megállapítását kellett volna, hogy eredményezze.

II./

Az Alaptörvény 28. cikk szerint a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljából és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambulát, illetve a jogszabály megalkotása vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni.

A régi Ptk. 100. §. Értelmében „*A tulajdonos a dolog használata során köteles tartózkodni minden olyan magatartástól, amellyel másokat, különösen szomszédjait szükségtelenül zavarná vagy amellyel jogai gyakorlását veszélyeztetné.*” Ez a rendelkezés a szomszédjog általános szabálya.

Ahogy ezt az Alkotmánybíróság 2015. június 8. napján kelt III./576/2014 számú határozatának indokolásában is kifejtette a szükségtelen zavarás fogalmát, sem az új, sem a régi Ptk. nem definiálja, ezért a rendes bíróságok alakították ki lényegében az egységes ítélezés gyakorlat elveit az ilyen ügyekben. A szükségtelen zavarás olyan jogellenes magatartás, mely kárkövetkezmény esetén a kártérítési felelősséget megalapozza. A kárfelelősség alól a mobiltelefon átjátszó üzemeltetője akkor mentheti ki magát, ha bizonyítja, hogy az antennatorony létesítésére kizárólag az adott helyen volt lehetősége. Az ilyen ügyek eldöntése kapcsán a jogerős ítéletek az Alaptörvény 28. cikk fenti rendelkezéseit alkalmazták és ez jelenik meg a nagyszámú közzétett döntésben, így az EBH 2006.1339 számú, az EBD 2014.P.13, a BDT 2012.2632 és sok más a perbeli beadványainkban felsorolt és részletezett döntésben is. Az indítványunkban támadott ítéletek azonban az Alaptörvény 28. cikkében foglalt rendelkezést figyelmen kívül hagyták.

III./

Az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdése szerint mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár. A második bekezdés szerint tulajdont kisajátítani csak kivételesen és közérdekből, törvényben meghatározott esetekben és módon, teljes, feltétlen és azonnali kártalanítás mellett le.

Az alperesek által a felperesi ingatlanok közvetlen közelében létesített és működtetett átjátszó állomásai jelentősen korlátozzák a felperesek ingatlanjaikhoz fűződő használati jogát, mint a

tulajdonhoz való joguk részjogosítványát. Ezen korlátozás mértékét és jelentőségét az általunk támadott ítéletek nem kellően értékelték, a korlátozás mértékét és jelentőségét elsősorban a sugárzó antennák rendkívüli közelsége, a kilátás, a panoráma elrontása, illetve a minőségi, kertvárosi lakókörnyezetben súlyosan tájidegen jellege miatt a Ptk. 100. §-át nem megfelelően értelmezve és az Alaptörvény idézett XIII. cikkben foglalt követelmény teljes figyelmen kívül hagyásával értelmezték.

Az Alkotmánybíróság már több döntésében elvi jelleggel, így a 7/1991 (II.28.) AB határozatban is rámutatott arra, hogy a tulajdonjoghoz kapcsolódó részjogosítványok korlátozása csak akkor jár magának a tulajdonjognak, mint alkotmányos jognak a korlátozásával, így csak akkor alkotmányellenes, ha az elkerülhetetlen, tehát kényszerítő ok nélkül történik, továbbá, ha a korlátozás súlya a korlátozással elérni kívánt célhoz képest aránytalan. (ABH.1991.26.) A közérdek és a tulajdonkorlátozás arányossága vizsgálatánál pedig az Alkotmánybíróság határozza meg azokat az ismérveket, amelyek a beavatkozás arányosságát eldöntik. Az indítványozók, illetve felperesek ingatlanjaikat, mind azt megelőzően szerezték, hogy az alperesek a bázisállomások a szomszéd ingatlan tetejére rátelepítették volna, azaz tehertől, korlátozástól, zavarástól mentesen vásárolták ingatlanjaikat. Az Alkotmánybíróságnak a tulajdonjoghoz kapcsolódó részjogosítványok korlátozásának alkotmányellenes jellegének megállapításánál figyelembe vett szempont az elkerülhetetlenség, tehát kényszerítő ok nélküli megvalósítás egybecseng a Kúriának a hasonló tárgyú ügyekben a mobilszolgáltatók kimentési felelősségével kapcsolatban megfogalmazott követelményével, mely szerint a kárfelelősség alól a mobilátjátszó üzemeltetője, akkor mentheti csak ki magát, ha bizonyítja, hogy az antennatorony létesítésére kizárólag az adott helyen volt lehetősége.

Az Alkotmánybíróság már idézett III./576/2014 számú, az ilyen tárgyú ügyekkel foglalkozó határozattal, a határozat indokolásának 44. pontjában kifejtette, hogy az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdés 2. mondatában foglalt rendelkezés, mely szerint „*A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.*”, az átjátszó antennák telepítőire és működtetőire is vonatkozik. Tőlük – mint nyereségorientált gazdálkodó szervezetektől – mindenképpen elvárható, hogy a kivétel nélkül minden egyes telepítéssel szükségképpen együtt járó zavarás – amennyiben az szomszédjog-sértésnek minősül – káros következményeit méltányos módon enyhítsék az érintettek számára.

Tekintettel arra, hogy az alapeljárásban [REDACTED] gazdasági hírközlési szakértő által készített szakértői vélemény egészét vizsgálva, abból nem egyes részeket kiragadva, egyértelműen megállapítható, hogy az alpereseknek lett volna lehetőségük az antennáik máshol történő elhelyezésére, azaz nem tudták azt bizonyítani, hogy a bázisállomások létesítésére kizárólag az adott helyen volt lehetőségük, a felpereseket ért hátrány szükségtelen zavarás, ingatlanjaiknak használati és forgalmi értékcsökkenése, nemcsak a régi Ptk. 100. §-ba, hanem az Alaptörvény hivatkozott XIII. cikkének rendelkezéseibe is ütközik, és ennek folytán a támadott ítéletek és Alaptörvénybe ütközők figyelemmel arra hogy az alperesek kényszerítő ok és elkerülhetetlenség hiányában telepítették antennáikat nagyon, jogszabálysértően közel a felperesi lakóingatlanokhoz.

IV./

Az Alaptörvény XXI. Cikk (1) bekezdése szerint Magyarország elismeri és érvényesíti mindenki jogát az egészséges környezethez, a (2) bekezdés szerint, "Aki a környezetben kárt

okoz köteles azt – törvényben meghatározottak szerint – helyreállítani vagy a helyreállítás költségét viselni."

A Kúria ítélete kifejezett a felülvizsgálati kérelemben előterjesztett kérdésünk és indokolásunk ellenére nem érintette a jogerős ítéletnek a 8. oldal utolsó két bekezdésében foglalt azon levezetését, mely szerint tudományos módszerekkel nem igazolt, hogy a mobiltelefon-átjátszó állomások az egészségre ártalmas sugárzást bocsátanak ki. A másodfokú bíróság szerint mindaddig, amíg az átjátszó állomások egészségre ártalmas sugárzása tudományos módszerekkel nem igazolt, alaptalanak kell tekinteni az átjátszó állomások egészségre ártalmas sugárzástól való félelmet. Ezután a másodfokú bíróság indokolásában összemosza az átjátszó állomások egészségre ártalmas sugárzó hatásától való félelmet, a mobil informatikai eszközök használatával, mert szerinte a mobiltelefonálás gyakorlatából és szokásából az következik, hogy az átjátszó állomások sugárzó hatásától sem félnek az emberek és nincs is okuk attól félni. A másodfokú bíróság szerint továbbá, mivel a sugárzástól való félelem kialakulásában döntő szerepe van az átjátszó állomás láthatóságának és a felperesek ingatlanjainak közelében 2001-ben létesült az első mobiltelefon átjátszó állomás, melyet nem az alperesek létesítettek, így a felperesek sugárzástól való félelmének kialakulása nem az alperesek magatartásával áll okozati összefüggésben. A másodfokú bíróság szerint a félelmet egyetlen antenna is kiváltja és a félelemérzetet nem növeli, ha több antenna sugároz.

A fenti levezetés az indítványozók szerint amellet, hogy teljesen alaptalanul kelti a szakmaiság és tudományosság látszatát és logikátlan, figyelmen kívül hagyja a felpereseknek az Alaptörvény idézet XXI. Cikk (1) és (2) bekezdésben foglalt egészséges környezethez való jogát, illetve a felpereseknek az Alaptörvény XXI. Cikk (2) bekezdése alapján is levezethető ingatlanjaikban az alperesek által okozott kár megtérítéséhez való jogát.

A másodfokú bíróságnak és a Kúriának az emberek egészségét is érintő, a jogalkalmazás körébe tartozó kérdésekben sokkal körültekintőbben és differenciáltabban kellene eljárniuk és egy a tudomány, a szakemberek által is többféleképpen, gyakorlatilag ellentétesen értékelt kérdésben, mint a telefonátjátszó állomások sugárzó hatásának az emberi szervezetre gyakorolt hatása, a tudomány legújabb eredményeit is figyelembe véve kellene eljárnia. Amennyiben az Alaptörvény XXI. Cikk rendelkezéseit is figyelembe veszik.

A rendes bíróságoknak is fel kell ismerniük hogy komoly felelősségük van abban hogy 15-20 év múlva ne lehessen a mobilantennák sugárzásából is olyan súlyos tragédia mint napjainkban az azbeszt esetében, amelyről a hivatalos tudományos álláspont az volt 20 éve hogy nem káros az egészségre. Mára pedig kiderült hogy súlyosan rákkeltő anyagról van szó és a károsultak vagy sajnos már csak hozzátartozóik pereskedésre kényszerülnek amivel már csak a bekövetkezett emberi tragédiák következményeinek gyenge kompenzálásáról lehet szó.

Az alapeljárásban és a felülvizsgálati kérelmünkhez is csatoltunk olyan cikkeket, tanulmányokat, amelyek egyértelműen bizonyítják, hogy téves a jogerős ítélet azon megállapítása, hogy *„tudományos módszerekkel nem igazolt, hogy mobiltelefon-átjátszóállomások az egészségre ártalmas sugárzást bocsátanak ki.”*

Az állampolgári jogok országgyűlési biztosa már 2007-ben közleményt adott ki a hozzá beérkezett számos panasz kapcsán, melyben az indítványozók a bázisállomások által kibocsátott sugárzás általi félelmüknek adtak hangot. Az állampolgári jogok országgyűlési biztosa a kérdést differenciáltan megközelítve kifejtette, hogy egyelőre nem bizonyított teljesen a sugárzás egészségre ártalmas hatása, de ennek ellenkezője sem bizonyított.

1999-ben a Reflex Környezetvédelmi Egyesület, mintegy 200 egészségét féltő magánszeméllyel közösen fordult az Alkotmánybírósághoz Az elektromos hírközlésről szóló törvénynek a mobilátjátszó tornyok magánterületen történő elhelyezéséről szóló rendelkezései kapcsán.

[redacted] sugárbiológus általunk csatolt cikkében fejti ki, hogy a mobiltornyok lakóterületen történő felállításának egészségügyi kockázatai vannak és ezek lelki kockázatokban is megjelennek.

Az általunk csatolt prof. [redacted] Heidelbergi Egyetem Orvosi Tanszékének sugárvédelmi szakértője, nemet igazságügyi szakértő, a Szegedi Szentgyörgyi Albert Orvostudományi Egyetem külső tudományos tanácsadója, az Ökológiai Intézet a Fenntartható Fejlődésért Alapítvány megbízásából 2004. májusában készült szakértői véleményében, melyet ugyancsak csatoltunk, egyebek között kifejti, hogy egy bázisállomás térerősségéből következtetni lehet arra, hogy az M1 mérési ponton található ingatlanon élő lakosok egészségét a bázisállomás veszélyezteti, mivel az ott mért sugárzás 15 %-kal nagyobb annál az értéknél, amely egészségügyileg elfogadható. A szakértő az egészségügyileg elfogadható értéknek a 2nV/m értéket tartja, ugyanis az ezt meghaladó terhelésnél már a nem ionizáló sugárzás az agysejtekből kalcium ionokat old ki. E megállapítása tudományosan igazolt (BAWIN ÉS ALDEY 1976, Bise 1978), A szakirodalomban ismeretes, hogy a gyöngye magas frekvenciás elektromos térerősség az agysejtekből kalcium ionokat old ki, ami az idegrendszerre nézve káros. A szakértő azt is kifejti, hogy az általa egészségügyileg elfogadható sugárzási érték alacsonyabb, mint a hatóságilag megállapított határérték.

A szakértő azt is leírja szakvéleményében, hogy a bázisállomások sugárzó hatásának biológiai, egészségügyi következménye azzal függ össze, hogy az elektromágneses terek biológiai hatása azon alapul, hogy időben változó elektromágneses terek minden elektromosan vezető testben, így az emberi testben is áramot indukálnak. Ez a kívülről indukált áram megzavarja a testben már meglévő, az egész szervezet szabályozását irányító bioáramot, amelynek következménye az álmatlanságtól egészen a rák kifejlődéséig terjedhet, a besugárzott személy gyenge pontjától függően.

[redacted] szakvéleményében dokumentált és igazolt konkrét eseteket is hoz a bázisállomások már bizonyított káros hatásaival összefüggésben. Így már több nyilvános jelentés született arról, hogy bizonyos állatok (borjú, csirke) test deformációval születtek különböző leadó tornyok 200 méteres környezetében. A szakvéleményében idézett tanulmányban levezeti egy laboratóriumi kísérlet eredményét, ahol 1500 db elektromágneses nagyfrekvenciás térrel besugárzott tojás 90%-ból deformált testű csirkék keltek ki. Három helyről is közöltek adatokat arról, hogy Bajorországban csonka lábú borjú született, illetve Németországban Morsbachban 2 fejű, 5 lábú borjú. Továbbá Magyarországon Petneházán 6 lábú borjú született a bázisállomástól 200 méteren belül.

A szakértői véleményből az is kiderül, hogy a biztonsági távolságnak – a jelen perben is hivatkozott védőtávolságként említett mértéknek – sokkal nagyobbak kellene lennie.

Az internet böngészőt használva még több hasonló szakember szakvéleménye olvasható, akik az átjátszó mobiltelefon átjátszó állomások emberi szervezetre gyakorolt káros hatásairól meg vannak győződve, és ezzel kapcsolatos álláspontjukat részletesen kifejtik.

A fentiekkel összefüggésben nem véletlen az sem, hogy felülvizsgálati kérelmünkhez csatoltunk egy olyan hirdetést, ahol egy vállalkozás elektro szmog méréssel foglalkozva az ingatlanvásárlás előtti elektro szmog mérést és tanácsadást ajánl a vásárlóknak.

Ugyancsak az internetről és különböző sajtótermékekből kinyomtatott nagy számú tiltakozást is csatoltunk a felülvizsgálati kérelemhez, amelyből kitűnik, hogy minden településen, ahol mobilátjátszó állomás telepítését tervezik a mobilszolgáltatók, a helyi lakosok tiltakoznak az ellen, a sugárzás egészségre gyakorolt káros hatásától féltve.

Nyilvánvalóan a fenti szempontokat mérlegelte az ENSZ Egészségügyi Világszervezete, a WHO, amely a mobilátjátszó állomások által kibocsátott sugárzást a lehetséges rákkeltő kockázati kategóriába sorolta.

Amennyiben a felperesek ügyében eljáró bíróságok mindhárom szinten figyelembe veszik a felperesek által a per során hangoztatott fenti szempontokat, egészségügyi kockázatot, úgy az Alaptörvény XXI. Cikk rendelkezései alapján eljárva nem jelenthették volna ki azt, hogy tudományos módszerekkel nem igazolt a mobiltelefon átjátszó állomásoknak az egészségre ártalmas sugárzó hatása és hogy az ettől való félelmet alaptalannak kellene tekinteni, mindaddig, amíg ennek ellenkezőjét nem bizonyítják tudományos módszerekkel.

Az indítványozók álláspontja szerint egy ilyen vitatott, kifejezetten tudományos kérdésben a bíróságok akkor foglalnának el helyes álláspontot az Alaptörvény XXI. Cikk szellemében, ha nem abból indulnak ki, hogy tudományos módszerekkel nem bizonyított az átjátszó állomások káros sugárzó hatása, hanem azt tartanák szem előtt, hogy az nem bizonyított, hogy ez a sugárzás az emberi egészségre nem ártalmas.

Lényegében az eddigi bírói gyakorlat is ezen helyes álláspont szerint járt el, amikor jogosnak és köztudomásúnak tekintette az átjátszó állomások sugárzásától való félelmet és azt mint a mobiltelefon átjátszó állomásokkal érintett ingatlanok forgalmi értékét csökkentő tényezőt vette figyelembe.

Az indítványozók álláspontja szerint a támadott ítéletek a fenti okból is az Alaptörvénybe ütköznek és ez nemcsak a bírói döntést érdemben befolyásoló alapjogsérelem, hanem alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés is.

V./

Az Alaptörvény 25. cikk (2) bekezdés 2. mondata szerint A rendes bírósági szervezet legfőbb szerve a Kúria, amely biztosítja a rendes bíróságok jogalkalmazásának egységét, a rendes bíróságokra kötelező jogegységi határozatot hoz.

A mobilátjátszó állomások által a környező ingatlanokban okozott kár, illetve az ezzel kapcsolatosan okozott szükségtelen zavarás iránt indult perekben a jelen indítvánnyal támadott kúriai ítéletig a Legfelsőbb Bíróság és a Kúria teljesen egységes gyakorlatot folytatott, amelytől a jelen ügyben a Kúria ítélete eltért több kérdésben, ráadásul úgy, hogy az eltérésnek lényegében indokát sem adta.

Ezt az egységes gyakorlatot foglalta össze 2015. június 8-án kelt határozatában az Alkotmánybíróság III/576/2014 számú határozatának indokolásában.

A Kúria egységes gyakorlata nagyszámú közzétett BH.-ban, EBH-ban, és az EBD 2014.P.13. számú Polgári Elvi Döntésben is megtestesült, azonban nagyszámú közzé nem tett eseti döntésben is töretlenül érvényesült. Ez a gyakorlat teljesen független volt attól, hogy az adott esetben 20, 30, vagy 40 méter magas átjátszó toronyra szerelt antennákról, vagy magasabban lévő háztetőkre szerelt 6 méter magas tartókra szerelt antennákról van-e szó. Bár kétségtelen, hogy egy több 10 méter magas tartószerkezeten lévő átjátszó torony esztétikailag zavaróbb és tájidegenebb lehet, a lényeg azonban mindkét esetben az, hogy az átjátszó antennák látványa nem illik a környezetbe és az antennák sugárzó hatásától való félelem, mint az ingatlanforgalom egyik szubjektív tényezője objektívizálódik és ezzel értékcsökkenést okoz a környező ingatlanokban.

A perbeli esetben a Kúria támadott ítélete az alábbi kérdésekben tért el a fenti egységes gyakorlattól, többnyire indokolás nélkül vagy néhány szavas nem helytálló indokolással.

- Ahogy más korábban is kifejtettük egységes volt a bírói gyakorlat az ilyen ügyekben alkalmazandó szakértői módszer tekintetében. Ennek lényege azt volt, hogy az ingatlanforgalmi szakértő egyrészt konkrét összehasonlító adatok alapján megállapította felperesi ingatlanok forgalmi értékét, a mobilátjátszó tornyok létesítésének időpontjában, másrészt felmérte a helyszíni szemle és a szakértői tapasztalatai alapján hogy milyen jellegű és milyen mértékű zavarást valósít meg a konkrét ügyben, a mobilátjátszó állomás. Ezután a mobilátjátszó állomás üzembe helyezése utáni időszakra megvizsgálta, hogy vannak-e olyan konkrét adásvételi szerződések, amelyek olyan ingatlanokra vonatkoznak, amelyek a perbeli mobilátjátszó antenna érintettségi körébe tartoznak, azaz, amely ingatlanokról látható bázisállomás. Az esetek túlnyomó többségében ilyen adásvételi szerződéseket a szakértők nem találtak, egyrészt a csekély érintettségi kör, másrészt éppen a bázisállomások miatt lecsökkent ingatlanforgalom miatt. Erre az esetre minden döntésében a Kúria kimondta, hogy az értékcsökkenés attól függetlenül fennáll, hogy az konkrét összehasonlító adatokkal kimutatható-e. Erre az esetre az ingatlanforgalmi szakértők a felperesi ingatlanokban bekövetkezett értékcsökkenést szakértői becsléssel kellett megállapítaniuk.

Az indítványozók által a jelen ügyben támadott jogerős ítélet és a kúriai ítélet a szükséges indokolás nélkül, sőt megtévesztő indokolással az általános gyakorlattal ellentétes álláspontot fogadtak el, mert az egyébként is már hivatkozott több szempontból aggályos adatokat felhasználó [REDACTED] ingatlanforgalmi szakértő szakvéleményét úgy fogadták el az ítélezés alapjául, hogy a szakértő az értékcsökkenésre vonatkozóan a becslést nem tekintette szakértői módszernek, az értékcsökkenést csak összehasonlító adatokkal tartotta kimutathatónak.

A módszerrel kapcsolatban a Kúria és a jogerős ítélet által hivatkozott [REDACTED] által végzett becslés a felperesek által érzékelt értékcsökkenési érzet meghatározására és nem a tényleges értékcsökkenés megállapítására vonatkozott, bár a szakértő arra sem tudott megfelelő magyarázatot adni, hogy ezt a két fogalmat miért nem tekintti azonosnak miközben az a potenciális ingatlanvásárlók nagy része is ugyanúgy érzékeli az értékcsökkenést okozó zavaró hatásokat mint a felperesek.

Az ügyben eljáró bíróságok, tehát egy olyan szakértői módszert és egy olyan szakértői véleményt fogadtak el az ítékezés alapjául, amelyet minden más hasonló tárgyú ügyben elvetettek.

- Részben a szakértői módszerhez kapcsolódó kérdés, hogy a korábbi döntések egységesek voltak a tekintetben is, hogy a felperesi ingatlanokban bekövetkezett értékcsökkenésnek nem kell adásvételi szerződésben realizálnia, a károkozás akkor is fennáll, ha az konkrét adásvételi szerződésben nem mutatható ki. A jelen ügyben ettől is eltértek az eljáró bíróságok.
- Minden közétett és közzé nem tett hasonló tárgyú ügyben a jogerős ítéletekben megállapításra került, hogy a mobilátjátszó állomások sugárzó hatásától való félelem köztudomású tény, amelyet az ingatlanforgalmi szakértők is joggal vesznek figyelembe a szakvéleményük kialakításakor.

A jogerős ítélet egy kellően nem megalapozott teljesen egyoldalú indokolással tér el ettől az általános gyakorlattól, a Kúria ítélete pedig kifejezett felülvizsgálati kérelmünk ellenére sem foglalkozik ezzel a kérdéssel, annak ellenére, hogy ennek az ügy eldöntése szempontjából nemcsak anyagi jogi, hanem eljárásjogi konzekvenciája is volt, mert a felperesek megfelelő tájékoztatás esetén e köztudomású tényt bizonyítani tudták volna.

- Abban is egységes volt a bírói gyakorlat a perbeli döntésekig, hogy minden egyes ügyet egyéniesítve kell vizsgálni, mind a szükségtelen zavarás megítélése, mind az ingatlanokban bekövetkezett értékcsökkenés kapcsán. Ehhez képest a jelen ügyben keletkezett mindhárom ítélet azzal az indokolással és érthetetlen logikával fogadta el [REDACTED] szakértő szakvéleményét, hogy az általa egyébként be nem azonosítható más helyen lévő mobilátjátszó állomások környezetében vizsgált, a más bázisállomások által érintett vagy nem érintett zavaró hatások ismerete nélkül fennállt adásvételi szerződésekben szereplő adatokból vont le egy olyan következtetést, hogy azoknál értékcsökkenést kimutatni nem tudom és ebből szerinte, valamint a bíróságok szerinti is az következik, hogy a perbeli alperesek által működtetett perbeli bázisállomás sem okozhatott értékcsökkenést a felperesi ingatlanokban. Ez így önmagában is egy nyilvánvalóan téves álláspont és ellentétes a korábbi gyakorlattal, de ráadásul nagyvonalúan hagyja figyelmen kívül azt a lényeges körülményt, hogy míg a konkrét perben a felperesi ingatlanoknak a bázisállomáshoz fűződő helyzetét láthatóságát, távolságát, pontosan ismerhette a szakértő, illetve a felek, ugyanakkor az összehasonlításként vizsgált, állítólag 3000 ingatlannál egyik esetben sem tudta a szakértő hogy azokból az általa is csak hozzávetőlegesen, pontosan nem ismert helyen lévő bázisállomások által, melyik, milyen zavarásban érintett, azok közül hányból látható és ha igen milyen mértékben a talán - pontosan nem ismert helyen- közelében lévő bázisállomás.

Azt sem tudhatta [REDACTED] szakértő, hogy az alperesek által megadott adatokban háztetőre szerelt antennáról vagy több emeletes épület tetején lévő antennáról vagy 30-40 méter magas rácsos szerkezetre szerelt antennáról van szó és így azt sem tudhatta, hogy az antennák által érintett ingatlanok 30-40 méteres, vagy esetleg 100-200 méteres vagy esetleg 400-500 méteres körben helyezkednek el. Így a szakértőnek az a hivatkozása, hogy a nagy számok kiegyenlítik egymást szakértői ismeret hiányában is

a hétköznapi ember számára is nyilvánvalóan elfogadhatatlan a szakértő által kimunkált eredmény vonatkozásában.

A fentiekkel szemben az eljáró bíróságok teljesen elvetették részletesen indokolás nélkül a perben készült [REDAKT] féle szakértői véleményt, amely pedig pontosan a hasonló ügyekben kialakult korábbi gyakorlatnak megfelelő módszert alkalmazott a szükségtelen zavarás és az értékcsökkenés megállapítása tekintetében is.

- Az ügyben az alperesek kimentési felelősségét is korábbi általános gyakorlattal ellentétben értelmezte és alkalmazta valamennyi bíróság, illetve próbálták a szakértői véleményt valós tartalmával szemben úgy beállítani, mintha az azt támasztaná alá, hogy az alpereseknek objektíve nem volt más lehetőségük az antennák máshol, kevesebb zavarással történő elhelyezésére. A bíróságok egyáltalán nem alkalmazták 13/2014 számú PED ezzel kapcsolatos megállapításait, amely az alperesek felelősségét az objektívhez közelítő felelősségnek minősítette e tekintetben.
- Ugyancsak a fentiek szerinti értelmezték az eljáró bíróságok a mobilátjátszó antennák tájidegenségére vonatkozó megállapításokat is. Más hasonló, háztetőre szerelt antennák esetében egy kertvárosi környezetben minden esetben a bíróságok megállapították azok tájidegenségét, a perbeli esetben azonban szintén megfelelő indokok nélkül ezt elvetették.

Az indítványozók álláspontja szerint a Kúria támadott döntése az Alaptörvény 25. cikk (2) bekezdésében írt követelményt sérti, mert a hasonló ügyekben kialakult általános saját gyakorlatától úgy tért el, hogy arra semmilyen indoka nem volt és az eltérést lényegében nem is indokolta és ezzel az alsóbb fokú bíróságok gyakorlatában is zavart kelthet a hasonló ügyek elbírálásánál.

3./ Egyéb nyilatkozatok és mellékletek

- Az indítványozók nem kezdeményezték az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítéletek végrehajtásának felfüggesztését.
- Az indítványozók jogi képviselővel járnak el a Tisztelt Alkotmánybíróság előtt, az ügyvédi meghatalmazások eredeti példányát csatolják.
- Az indítványozók személyes adatainak nyilvánosságra hozatalához nem járulnak hozzá.
- Az érintettséget alátámasztó dokumentumok egyszerű másolata mellékletként.

Csatoljuk az ügyben keletkezett ítéleteket a meghatalmazásokat, felülvizsgálati kérelmünket és fellebbezésünket, [REDAKT] szakértői véleményét és olyan jogerős döntéseket, amelyekben nem átjátszó tornyok, hanem háztetőre szerelt átjátszó antennák szerepelnek. Kérjük, hogy a teljes iratanyagot a Tisztelt Alkotmánybíróság szerezzé be az elsőfokú bíróságtól mert különösen az ügyben keletkezett szakértői vélemények igen nagy terjedelműek és a felpereseknek nem mindegyik áll rendelkezésére színes nyomtatásban, míg az eredeti iratokban ez színes nyomtatásban található.

Hódmezővásárhely, 2019. július 19.

Képviselőnkben: Dr. Kecskés Ákos ügyvéd
6800 Hódmezővásárhely, Deák Ferenc u. 14.
E-mail: ugyved@drkecskesakos.hu
Mobil: 0630/606-8666
KASZ: 36062786